

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Κυλίστε γρηγορώτερα, ἡμέραις καρφωμέναις,
Καὶ φέρτε, φέρτε τῇ στιγμῇ,
Ποῦ θ' ἀναπνέω γίασεμι
Σὲ χώραις μυρωμέναις.

Δὲν εἶμ' ἐγὼ γιὰ ξενητεία, δὲν εἶμ' ἐγὼ γιὰ ξένα·
Παιδί τοῦ ἡλίου, τῆς φωτιᾶς,
Δὲν θέλω χιόνια ξενητείας
Καὶ χνῶτα παγωμένα.

Ἐχω μανούλα τὴν αὐγή, τὸν ἥλιο γιὰ πατέρα·
Λημέρι πράσινα κλαδιά,
Πνοή, τοῦ ῥόδου μυρωδιά
Καὶ νύχτα τὴν ἡμέρα.

Εἶναι μητριὰ ἢ ξένη γῆ, κακὴ μητριὰ στοῦ ξένο·
Δίνει φαρμάκι γιὰ νερό,
Ψωμί ὡσὰν αὐτὴ πικρό,
Μὲ δάκρυ ζυμωμένο.

Ποῦ, μαύρη μοῖρα, μ' ἔρριξες; Ὡς τὴν χώρ' αὐτὴ μαυρίζει
Γῆ, θάλασσα καὶ οὐρανός·
Κι' ὁ ἥλιος εἶναι σκοτεινός
Καὶ τ' ἄστρο δὲν φωτίζει.

Ἐνὸς πουλιοῦ δὲν ἄκουσα ὡς τώρα τὸ τραγοῦδι·
Δὲν κάθησα ὅς ἐνα βουνό,
Δὲν εἶδα κύμα γαλανό,
Δὲν μύρισα λουλουδι!

Ἐχθὲς τ' ἀστέρια ἐκύτταζα, καὶ πονεμέναις εἶδα
Ματιαῖς ἀράπικαις κι' αὐτὰ
Τ' ἀστέρια εἶν' ἐδῶ σβυστά,
Δὲν ἔχουν φῶς κ' ἐλπίδα.

Ἄχ, μόνο στῆς πατρίδος μου τ' ἀνθόστρωτα λημέρια
Εἶνε τὸ κύμα γαλανό,
Καὶ πρασινίζει τὸ βουνό
Καὶ λάμπουνε τ' ἀστέρια.

Ἐκεῖ θ' ἀκούσω τὰ πουλιά, λουλουδι θὰ μυρίσω,
Καὶ ὅς ἡλιοφώτιστη φωλιά
Μέσ' στῆς στοργῆς τὴν ἀγκαλιά
Καὶ πάλι θ' ἀναζήσω.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΜΕΛΕΤΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ

Ὁ κόσμος ἐστέναζεν ὑπὸ τὴν ῥομφαίαν τῆς Ῥώμης. Αἱ πόλεις, τὰ ἔθνη, αἱ νῆσοι, αἱ δημοκρατίαι, αἱ τυραννίδες, εἶχον καταπλακωθῇ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς, ὡσεὶ εὐπλαστος μάζα ὑπὸ κολοσσόν. Ἄπαν τὸ κράτος τοῦ κόσμου εὐρίσκετο ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ ἅπαν τὸ κράτος τῆς Ῥώμης ἐν ταῖς χερσὶ τῶν στρατιωτῶν. Ἡ Ῥωμαϊκὴ ἀριστοκρατία παρεδίδετο εἰς Σατουρνάλια τῶν ἀηδεστέρων ἐγκλημάτων, τῶν διαπραχθέντων ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ὁ κόσμος ἦτο καταπεπτωκώς, δυστυχής, ἐγκαταλελειμμένος. Ἦτο εὐρεῖα κοιλάς, ἐν ἣ ἀντήχουν παρατεταμένοι ὀλολυγμοί, ὡσεὶ ῥόγχος ἀγωνιῶντος. Ἡ ζωὴ ἦτο χωρὶς ἐλατήρια. Ἡ αὐτοκτονία, ἡ μόνη παρηγορία τοῦ βίου. Διεφθαρμένη καὶ ἐξουθενημένη ἡ ἀνθρωπότης ἐφέρετο εἰς τὴν ἄδυσσον, ὑπὸ κυβέρνησιν ὤμων παραφρόνων. Ποὺ καὶ ποὺ τὰ ναυάγια τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ἐμάχοντο μὲ γυμνὸν στήθος. Ποὺ καὶ ποὺ ἡ λαϊκὴ ἀρετὴ ἐκδηλουμένη διὰ συνεταιρισμῶν φιλανθρώπων, δι' ἄλλων τινῶν παρομοίων φροντίδων ἐφαίνετο ἀτενίζουσα εἰς ὠραιότερον μέλλον. Ἀλλ' αἱ σωτήριοι αὐταὶ προσπάθειαι ἐπνίγοντο ὑπὸ τὰ ἐρείπια καταπίπτοντος κόσμου, ἀπέραντος δὲ

κοινωνία ἠπειλεῖτο ν' ἀποσυντεθῇ ἐλλείψει τῆς δυνάμεως ἐκείνης τῆς συγκρατοῦσης τὰ σώματα, τῆς ἔλξεως, ἐλλείψει δηλονότι ἀγάπης.

Ἐντὸς τοιοῦτου ὀρίζοντος, ἀνέπνευσε τὴν πρώτην αὐτοῦ πνοήν, πέραν ἐκεῖ, ὅπου ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ἄνευ οὐδεμιᾶς πομπῆς καὶ τηλεβόλων κρότου, εἰς τὸ μικρὸν καὶ ἄθλιον ἔθνος τῶν Ἰουδαίων, τὸ κλαῖον ὑπὸ τὸ μαστίγιον τοῦ Ἡρώδου, ὁ Μεσίας τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Χριστός.

Ἀφοῦ διεξέφυγε τὴν θηριωδίαν τοῦ Ἡρώδου, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ σπουδάζων ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ἀναφαίνεται διατρέχων τὴν πατρίδα του, ὡς προφήτης, καὶ διασπεύρων καθ' ὁδὸν τὴν ἀλήθειαν, ὑπὸ μορφὴν λαϊκὴν, καὶ ἐν παραβολαῖς ἀρυσόμεναις ἐκ τῶν ἀπλουστέρων φαινομένων τῆς φύσεως καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Παρέβαλεν ἑαυτὸν πρὸς σπορέα, ὅστις καίτοι γνωρίζων ὅτι μέρος τοῦ σπόρου του χάνεται, δὲν ὀκνεῖ οὐχ ἥττον νὰ σπεύρῃ. Ἐφερὲν ἐν ἑαυτῷ τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἴμαρτο νὰ ἀναμορφώσῃ τὸν κόσμον. Αὐτὸς οὗτος ἦτο πεπεισμένος περὶ τῶν ἀληθειῶν ἃς ἐδίδασκεν. Τὸ πῦρ, ὅπερ ἠθέλε νὰ ἀνάψῃ ἐντὸς τῶν καρδιῶν